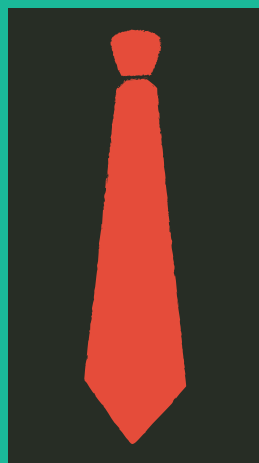

el
PARE
és
GUAI

MARCOS PIANGERS

Columna

EL PARE
és
GUAI

MARCOS PIANGERS

Columna

Titol original: *O papai é pop*
Primera edició: març del 2017

© Marcos Piangers, 2017
Publicat per primera vegada al Brasil per Editorial Belas Letras
Drets de traducció adquirits a través de Zarana Agencia Literaria
© del pròleg: Tian Riba, 2017
© de la traducció: Maria Dolors Ventós, 2017
© Editorial Planeta, S. A., 2017
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U., 2017
Av. Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona

ISBN:978-84-664-2224-6
Dipòsit legal: B. 2.353-2017
Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.
Carrer Aragó, 390 - 08013 Barcelona
Impress a: Liberdúplex

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

ÍNDEX

PRÒLEG	12
INTRODUCCIÓ	15
DONCS MIRA, RESULTA QUE SERÀS PARE	22
GUARDA ELS REGALS	26
SER PARE ÉS FER NÚMEROS + = × % \$	28
PERÍODE D'ADAPTACIÓ	30
TORNAR LA PILOTA A LES CRIATURES	32
ELS MILLORS PARES DEL MÓN	34
JOCS DE CRIATURES	38
UNA TARDA AL CENTRE COMERCIAL	40
XOCOLATA	44
UN PRESENT DOLÇ	46
DIAMANTS	49
EXCÉS DE CULPA A L'EQUIPATGE	52
FAS DE CANGUR?	54
ELS TERRIBLES DOS ANYS	56
LA MEVA FILLA NO TÉ RES CONTRA ELS GAIS	59

L'ANITA ÉS L'ÉCLAIR	61
QUAN SIGUI VELL	64
LA MÀFIA AL DIVAN	66
LES HISTÒRIES QUE M'EXPLIQUEN	68
DICCIONARI INFANTIL DE LA LLENGUA. EDICIÓ REVISADA I ACTUALITZADA	71
UNA SITUACIÓ COMPLICADÍSSIMA	73
LA REVOLTA DELS MATALASSOS	75
QUE POC, NO?	78
LA MILLOR VISTA	80
LA RELIGIÓ DE LA MEVA FILLA	82
MASSA TARD	85
ORGULL DE SETCIÈNCIES	87
EL PREU DEL SOMRIURE PATEIX INFLACIÓ	90
AVIS	92
UN ESTIU PERILLÓS	95
NENS I NENES	98
QUE NO S'ACABI MAI	100

Doncs
mira,
resulta
que seràs
PARE

LA TEVA COMPANYYA I TU ESTEU EMBARRASSAT S.

Ja saps que et toca comprar un pis més gran. Necessites més espai per a la criatura. Necessites una altra habitació. Has de comprar un bressol nou, no pots aprofitar el que et vol deixar la veïna. I també has de canviar de cotxe. Al que tens no hi cap còmodament tota la família. I no és segur per al teu fill. Ha de tenir sis airbags com a mínim. I ha de tenir aire condicionat de sèrie. Pobra criatura, a l'estiu!

Com a pare primerenc, vaig fer tot el que em recomanaven, des del pis més gran fins al cotxe amb quatre portes i, és clar, vaig haver de pensar molt més per poder pagar els terminis. I també treballava més per poder pagar una bona llar d'infants. Els millors bolquers del supermercat. Comprar bolquers barats significava estimar menys el meu fill. Roba de segona mà? Ni pensar-hi! Tenim l'armari ple de joguines cares. I també de culpa, per haver de passar tantes hores a la feina.

Al final vaig aprendre que tot això no té cap importància. No cal tenir un pis més gran perquè a les criatures els agrada dormir amuntegades al llit dels pares. No cal un cotxe gran perquè a les criatures els agrada anar amb bicicleta. No cal portar-les a la millor guarderia si després ets l'últim pare que va a buscar el fill. No calen joguines cares ni videojocs: les criatures troben molt més divertit fer equilibris per la vorada o caminar per la vorera sense trepitjar les línies. Tirar enlaire una criatura i agafar-la abans que caigui a terra és el joc més divertit del món per a qualsevol petitó. I té l'avantatge de ser de franc.

M'entusiasmen les vinyetes del Rafael Sica que van d'un home que, quan és a la feina, sempre pensa en el bar. Quan és al bar, sempre pensa

en la família. I quan és a casa, amb la família, sempre pensa en la feina. L'home no sap mai on és. Sempre crea alguna mena de soroll en la seva relació amb les coses. Aquest paio sóc jo, vaig pensar la primera vegada que vaig llegir la seva tira còmica. Doncs mira, resulta que la teva companya i tu esteu embarassats. I resulta que no necessites una casa més gran, ni un cotxe més gran, ni els millors bolquers, ni la millor guarderia. En el fons, saps prou bé que l'únic que necessites és ser-hi. De debò.

Te!

Amor

*¡La vida
és bella!*

per sempre

*Dies
feliços*

GUARDA ELS REGALS

TOTS ELS PARES SOM COL·LECCIONISTES D'ANÈCOTES.

El dia a dia de la paternitat, encara que de vegades sigui d'allò més cansat, és una successió de sorpreses i molt poques es poden conservar. El primer somriure, els primers passos, la primera frase sencera. Cada moment, el capta una càmera desenfocada, com una fotografia de baixa resolució que cap amic teu trobarà que sigui cap meravella. Però ser pare és provar de captar-ho tot. Perquè els pares saben que les criatures creixen i que aquests moments tan preciosos són únics.

Jo m'apunto al bloc de notes de l'smartphone les anècdotes de les meves filles. Tinc unes quantes frases de moments que valdria la pena convertir en textos. Coses com ara el «Conte del llibre de l'escola» (de quan una d'elles va escriure la història d'una nena que somiava ser una de les dependents patinadores del supermercat BIG) o «L'Anita es vol ca-

sar» (de quan una va dir que es volia casar ben aviat per poder, segons ella, «manar algú»).

Algunes anècdotes les conservo en dibuixos. Unes altres, en textos. Vull recordar sempre que la gran em desperta a petons, em fa l'esmorzar el dia del meu aniversari, no para de xerrar durant els viatges llargs i es menja els sorbets a poc a poc «perquè durin més». Quan arriba a la porta de casa, no toca el timbre, canta una cançó, cada vegada més fort, fins que algú l'hi obre. M'encanta!

La petitona em desperta a crits. Dorm fins tard quan estic cansat. Vol que l'agafi a coll quan tinc les mans ocupades. Crida si no faig exactament el que vol que faci, al moment exacte que vol que ho faci. Se'm fa pipí a sobre els pantalons si li sembla que no estic prou per ella. Es fa cacones al llit dels hotels quan tenim pressa per agafar un avió. Li agrada tenir sempre alguna cosa a les mans. Els raspalls de dents, tant els fa servir per rentar-se les dents com per fregar el terra brut amb energia.

Tots els pares som col·leccionistes d'anècdotes. I cada anècdota és un regal que ens fan els nostres fills. Guarda'ls bé, els seus regals.

SER PARE ÉS FER NÚMEROS + = X % \$

AQUEST COMENÇAMENT DE CURS ja ens han clavat la matrícula, el material nou i uns uniformes que no deixin al descobert la panxona de les nenes, com passava al final del curs passat. Vaig apartar uns quants calés per als berenars, vaig comprar una motxilla nova després de passar-me tot un any aguantant protestes. Encara falta el transport escolar, el llibre d'anglès que encara no ha arribat a la llibreria i estic estudiant la possibilitat de tancar l'aixeta de la tele per cable, tot i saber que una addicció a la *Peppa Pig* es pot tornar perillosa quan es té el mono. La veritat és que ser pare surt caríssim.

Multipliqui les despeses per dotze mesos, i els dotze mesos per vint-i-cinc anys, si fa no fa, i hauré calculat el cost d'un fill, que deu ser més de mig milió d'euros, i no hi incloc cap casament finolis ni les despeses del mecànic del cotxe els primers anys de conducció de les meves filles. És mig milió d'euros que inverteixo amb l'esperança que siguin unes persones brillants, que canviïn el món, que descobreixin la cura del càncer. Inverteixo aquesta picossada perquè les nenes em despertin de matinada perquè els fa por la foscor. Pago per quedar-me encallat en un embús de trànsit el primer dia d'escola.

Pago per veure les obres de teatre de final de curs. Pago pels dibuixos d'un sol color, on surto sense nas. I ho pago amb molt de gust, que consti. Pago tots aquests quartos perquè em tractin d'heroi quan mato un escarabat. Pago aquesta petita fortuna per anar a buscar la pilota que ha caigut al jardí del veí i que les petites m'aplaudeixin. Pago per saber-ho tot de tot i tenir respostes per a totes les preguntes. Pago per tot això i encara ho trobo barat.

Si ho penso, pago una misèria per les abraçades. Cada abraçada d'una nena de dos anys m'estalvia la fortuna que em gastaria en psiquiatres. Cada petó de bona nit m'escurça el compte del cardiòleg. Cada «t'estimo» m'allunya de l'hospital. El que pago per tot això és una moma. Quina xamba haver topat amb aquestes rebaixes! Quina promoció més gran és ser pare!

